

DAVIS BUNN
și
JANETTE OKE

FLACĂRA ASCUNSĂ

Traducere de Cristina Giurgiu

Seria *Faptele credinței* • 2

Casa Cărtii, Oradea
2011

Copyright © 2010 by Davis Bunn and Janette Oke
Originally published in English under the title
The Hidden Flame
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu
aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.*

Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea
Dumitru Cornilescu.

Flacăra ascunsă

de Davis Bunn și Janette Oke

Copyright © 2011 Editura Casa Cărții

O. P. 2, C. P. 30,

410670 Oradea

Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BUNN, DAVIS

Flacăra ascunsă / Davis Bunn și Janette Oke ;
trad.: Cristina Giurgiu. - Oradea : Casa Cărții, 2011
ISBN 978-606-92839-5-0

I. Oke, Janette

II. Giurgiu, Cristina (trad.)

821.111-31=135.1

Traducerea: Cristina Giurgiu

Editarea: Simona Tămaș

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

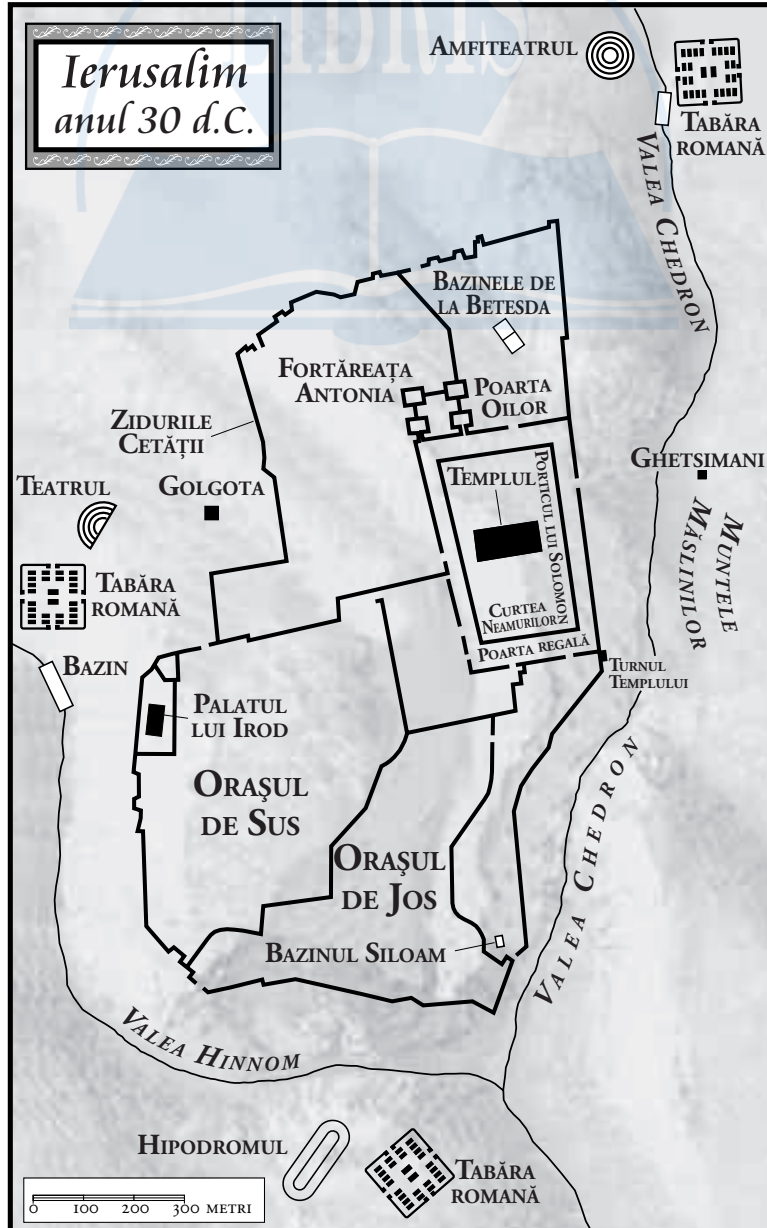
Coperta: Bethany House Publishers

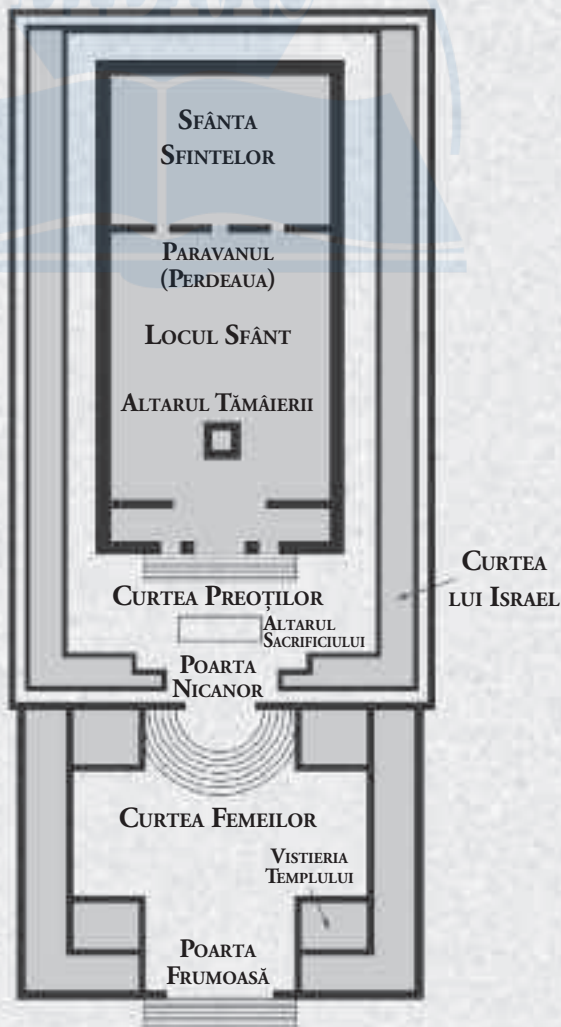
Această carte este dedicată tuturor prietenilor noștri
de la Bethany House Publishers,

alături de mulțumirile noastre
pentru înțelepciunea, grija și creativitatea
cu care faceți cunoscute lumii
scrierile noastre.

*Ierusalim
anul 30 d.C.*

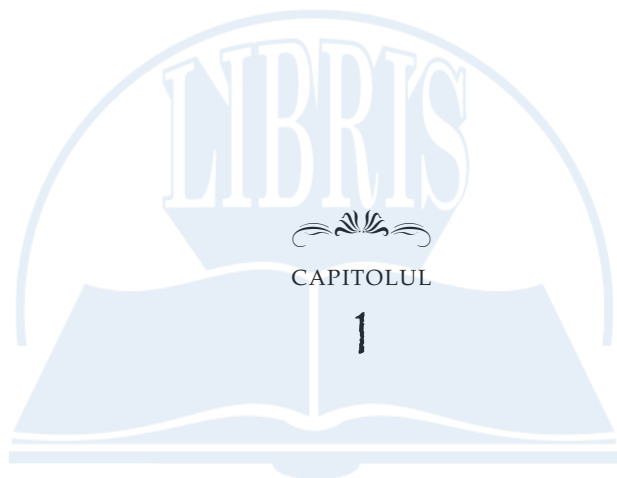
Templul din Ierusalim

PORTICUL LUI SOLOMON

Ierusalim, 33 d.H.

ABIGAIL SE RETRASE ÎN TĂCERE DIN FORFOTA SĂRBĂTORII ȘI SE ÎNDREPTĂ șchiopătând spre un loc umbros și răcoros. Piciorul îi tremura ușor, așa că se așeză încet pe o bancă de piatră aflată lângă zidul exterior al curții. În jurul ei aerul vibra de veselia nuntașilor. Niciodată nu participase la o sărbătoare mai plină de voie bună. Avea impresia că tensiunea, teama și incertitudinile ultimelor săptămâni trecuseră. Oamenii nu sărbătoreau doar nunta celor doi, Alban și Leah. Dincolo de fericita unire a celor doi noi urmași ai Căii, se afla un motiv mult mai important.

Se bucurau cu toții de adevărul pe care doar îl crezuseră și care acum le fusese confirmat. Mai-marele lor, rabi Isus, înviase cu adevărat din morți și existau martori ai acestui eveniment.

Abigail îl urmări pe Iacov, acum în vârstă de doisprezece ani, cum țopăia încoace și încolo printre nuntași, animat de o fervoare vecină cu isteria. Abigail încă se mai minuna de faptul că fratele ei era în viață – întreg și sănătos. Timpul trecut de la masacrul familiei sale îi păruse o eternitate. Avusese impresia că sentimentul de pierdere și de singurătate o însoțise o viață întreagă. Cu câteva ceasuri în urmă îl zărise o clipă de partea cealaltă a curții și îi apăruse ca un om înviat din morți – un miracol asemenea unui vis. Gândul acesta îi aduse din nou lacrimi în ochi.

Iacov probabil că simți privirea ei asupra lui, căci se întoarse, ca pentru a o căuta. Când privirile li se întâlniră, alergă la ea, cu ochii plini de îngrijorare.

— De ce nu dansezi și tu, Abigail? Nu te simți bine?

— Sunt bine, Iacov.

Și așa era. Piciorul rănit o dorea destul de tare, însă în acea clipă nu putea simți decât bucurie. Scumpa ei prietenă, Leah, dansa împreună cu proaspătul ei soț, Alban, în cercul de credincioși, iar fratele ei se afla aici, în fața ei. Fratele ei.

— Sunt doar puțin obosită, îl asigură ea.

— Vrei să-ți aduc ceva?

Se uită spre masa festivă decorată cu flori și cu verdeață, pregătită pentru începerea festinului.

Dintr-odată simți nevoia de a-l atinge, pentru a se asigura că nu era doar o nălucă. Îi puse mâna pe umăr, zâmbind tremurat.

— Poate puțină apă. Mulțumesc.

Când Iacov alergă să-i îplinească cererea, atenția ei se îndreptă asupra mulțimii vesele ce umplea mica piață. Oare era posibil ca numai șase săptămâni să fi trecut de la moartea Domnului? Ucenicii, priviți cu suspiciune deja, se încuiaseră în casă plini de frică, vorbind în șoaptă unii cu alții, temându-se până și să iasă pe ulițele Ierusalimului.

Mai apoi, Isus a apărut înaintea lor, după care S-a înălțat la ceruri pentru ca Duhul Lui Sfânt să poată veni peste ei într-un mod cu totul uimitor – sub formă de vânt și de foc.

Iar acum, iată-i aici, cu obraji îmbujorați, ochii scipitori, vocile amestecate în cântec. Muzica tamburinelor și a flautelor se înalță din nou în văzduh, punând picioarele în mișcare – o sărbătoare de nuntă, desigur, însă și o sărbătorire a învierii Domnului lor și a darului Său de rămas-bun – prezența Sa nevăzută, însă inconfundabilă.

Și întorcerea lui Iacov, șopti Abigail ca pentru sine – cu un zâmbet ușor – în timp ce își făcea vânt cu o frunză de palmier. Ce bine e că am atâtea motive pentru a sărbători! Numai dacă nu m-ar

durea piciorul atât de tare... Cu o mișcare discretă, se aplecă și-și masă piciorul, mai jos de rochie. Tare i-ar fi plăcut să se afle printre dansatori! S-ar fi învârtit și-ar fi țopăit prin toată curtea...

— Poftim, surioară!

O cuprinse un fior de bucurie auzindu-l pe băiat adresându-se atât de familiar. Crezuse că-l pierduse pentru totdeauna. Zâmbi în semn de mulțumire și luă ulcica de lut. Însă nu reuși să bea, căci gâtul îi era aproape sugrumat de emoție.

Iacov își întoarse privirile ca să urmărească mulțimea ce bătea din palme și cânta. Ea îi făcu semn să meargă și să li se alăture. Își dădu seama că fratele ei era în ambele părți, așa că-l împinse ușurel de umăr.

— Du-te, Iacov. Dansează pentru amândoi, reuși să spună ea printre lacrimi de bucurie.

Băiatul dispăru într-o clipă, iar ea îl urmări dând mâinile cu ceilalți, strecurându-se printre prieteni. Și scumpa ei prietenă, Hannah, se afla printre dansatori, purtând pe cap o cunună de flori. Leah și mirele ei se retrăseseră în odaia de nuntă.

Abigail se deșteptă. Ar trebui să le ajute pe Marta și pe Maria, care aduceau acum platouri pline cu miel fript la mesele aflate de-a lungul părții opuse a curții.

Sunetul unor hohote de râs îi atrase atenția în toată acea larmă generală. Probabil că unul dintre pescarii din Galileea împărtășea celorlalți o întâmplare amuzantă. Cu toate că nu auzea cuvintele, nu se putu abține să nu zâmbească când observă că povestitorul îl bătu prietenește pe spate pe tovarășul său, izbucnind amândoi în râs.

Oftă și încercă să se ridice, urmărindu-le cu privirea pe femeile care aduceau la masă castroane din lut încărcate cu struguri roșii și cu măslina coapte. Ajutase la pregătirea sosului de năut uscat. Pregătise și o mâncare din ceapă proaspătă, de primăvară, coriandru și mentă. Aerul din ce în ce mai răcoros se umpluse de miresme îmbietoare.

— Abigail, o strigă Marta. Vino și așază-te la masă.

Deși i se adresase pe un ton ferm, Abigail îi cunoștea inima. Îi vorbise cu dragoste.

— Ar trebui să ajut...

— Mai sunt și alte mâini care pot s-o facă. Te-am văzut șchio-pătând mai devreme. Acum așază-te și mănâncă.

În timp ce Petru se ridică pentru a binecuvânta mâncarea, Abigail se îndreptă, fără tragere de inimă, spre masa femeilor. Îi plăcea tare mult să îl audă rugându-se cu voce tare, cuvinte adresate lui Iehova, însă pline de atâta mângâiere și înțelepciune.

Însă, abia se așează, când simți că cineva o trage de mânecă. Nedra, din casa lui Irod, tocmai își făcea loc lângă ea. O mira acest lucru căci, în ciuda insistențelor lui Leah, superiorul Nedrei, Enos, refuzase să-i îngăduie participarea la sărbătoarea de astăzi.

— O, Nedra. Leah va fi atât de fericită să afle că Enos a fost de acord să...

Nedra clătină din cap. Suflând greu, se aplecă spre ea și abia reuși să vorbească.

— Enos nu știe că am venit. Trebuie să plece. Îndată.

Abigail simți că acele cuvinte nu au nicio noimă.

— Ce vrei să spui?

— Leah, Alban. Trebuie să plece acum.

Nedra o privi cu ochii măriți, plini de teamă.

Se auziră hohote de râs de la masa aflată de cealaltă parte a curții. Agitația femeii nu se potrivea deloc cu atmosfera zilei.

— Însă Leah și Alban sunt...

— Acum! Trebuie să mă ascuți, spuse Nedra trăgând-o de rochie. *Nu mai este timp.*

— Dar nu înțelegi, Nedra. S-au dus în camera de nuntă...

— Irod și-a trimis deja soldații.

Privirea din ochii Nedrei devenise aproape sălbatică.

— S-a întâmplat ceva? se auzi o voce din partea cealaltă a lui Abigail.

Fata fu ușurată s-o vadă pe Marta în spatele băncii ei.

— Nedra îmi spune că e pericol. Însă eu încercam să-i explic...

— Iar eu îți spun, *trebuie să fugă*.

Nedra era în picioare, gesticulând agitată.

Un bărbat tânăr, pe nume Ștefan, se îndreptă îndată spre ele. Abigail văzu pe chipul lui ars de soare o expresie de îngrijorare. Însă, în ciuda evidentei consternări a Nedrei, bărbatul păru deosebit de calm.

— Te rog... Nedra, nu-i așa? Te rog, spune-ne...

— Dacă Enos își va da seama că sunt plecată, mă va ucide.

Nedra își șterse fruntea cu mâna tremurândă.

— Atunci nu vom îngădui să se întâmple așa ceva. Probabil că-ți este sete, dacă ai alergat până aici. Marta, adu-i, te rog, ceva de băut. Și acum, spune-ne ce s-a întâmplat.

Abigail o văzu cutremurându-se.

— Irod își trimite soldații, repetă ea cu glas răgușit.

— După Leah?

— Și după Alban. Irod caută să se răzbune pe amândoi. Vor fi duși la el și li se va înscena un proces. Apoi... apoi îi va ucide pe amândoi.

— Ești sigură?

— I-am auzit vorbind.

— Există vreo persoană la care am putea apela?

Marta sosi cu o cană, însă Nedra o primi și o ținu în mână, fără a sorbi din ea.

— Nu, spuse ea. Pilat a plecat la Cezarea. De aceea îndrăznește Irod să acționeze acum.

Nedra începu să respire din nou agitată.

— Trebuie să mă întorc. Fiecare clipă de zăbavă înseamnă pericol...

— Desigur, trebuie să te întorci.

Ștefan își ridică privirea și scrută mulțimea din curte.

— Iacov, strigă el. Avem nevoie de ajutorul tău. Poți s-o conduci pe această doamnă repede și în siguranță la palat?

Iacov răspunse îndată, chiar dacă era la o vârstă fragedă. Simțise pericolul.

— Cunosc pasajele secrete. Vino! o îndemnă el în timp ce se întoarce spre poartă.

— Bun băiat.

Ștefan încuviință și-i zâmbi Nedrei.

— Ai făcut bine că ai venit.

— Spune-le că-mi pare rău. Însă trebuie să se grăbească.

Nedra îngădui lui Iacov s-o apuce de mână și s-o tragă după el. Ultimele cuvinte le rosti peste umăr.

— Spune-le să se grăbească. Transmite-le dragostea mea. Și rugăciunile mele.

— La fel vom face și noi pentru tine. Acum grăbește-te.

Ștefan se întoarce spre Marta.

— Trebuie să-i înștiințăm.

Abigail constată că muzica încetase, iar oamenii îi urmăreau cu privirea.

— N-am putea să-i ascundem? întrebă ea cu voce sugrumată.

— Nedra nu ne-a avertizat degeaba. Și-a riscat viața ca s-o salveze pe cea a prietenilor ei.

— Dacă Irod a dat deja poruncă soldaților să plece, atunci trebuie să ne grăbim, adăugă Ștefan. Nici chiar urgența situației nu reușea să-l scoată din calmul înnăscut.

— Alban și Leah sunt într-un mare pericol. Nu-i putem ascunde de furia lui Irod – nici aici, nici în alt loc din cetate. Nedra are dreptate. Trebuie să plece.

Abigail se simți îmboldită de o forță lăuntrică pe care nu știa că o are. Se întoarce spre Marta.

— Mă duc să-i avertizez. Poți să le pregătești mâncare într-o desagă?

— Iar eu merg să văd dacă reușesc să găesc un cal, spuse Ștefan îndepărtându-se.

În timp ce Abigail alerga urcând treptele ce duceau la camera ei și a Hannei – cea pe care o decoraseră pentru miri – auzi un glas de femeie râzând încetșor. N-o mai auzise niciodată pe Leah râzând. *Și cât de repede trebuie să se sfârșească clipele acestea de*

bucurie. Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce rămase în fața ușii.

Fu pe punctul de a-i striga când ușa se deschise. În prag apărură Alban, cu brațul petrecut pe după mijlocul lui Leah.

— Ce este, Abigail? Am auzit pași grăbiți...

— Irod.

Cuvântul îi aduse amărăciune pe buze.

— Soldații lui vin după voi. Nu este timp...

Se opri, căci Alban o apucase de braț.

— Ușurel, spuse el. Acum repetă ce-ai spus.

— Irod își trimite soldații. Nedra s-a strecurat afară din palat ca să ne avertizeze. Irod vrea să...

Nu reuși să continue.

— Ce vrei să spui? șopti Leah.

— Pilat a părăsit cetatea, explică Alban cu glas aspru. Irod vede lucrul acesta ca pe o oportunitate de a se răzbuna pentru că i-am stricat planurile.

Abigail se aruncă în brațele lui Leah, lacrimile transformându-i-se în hohote de plâns în timp ce-și puse brațele în jurul prietenei sale.

— Trebuie să plecați. Soldații...

Simți brațele calde ale lui Leah cuprinzând-o pe după umeri.

— Luați-vă lucrurile – tu și Iacov. Trebuie să ne grăbim.

— Soldații nu vin după Abigail și după Iacov, Leah.

Asprimea din glasul lui Alban le opri.

— Este mult prea periculos pentru ei să vină cu noi. Singuri ne vom mișca mai repede și nu vom atrage atenția.

— Dar...

— Leah, dacă soldații au pornit deja după noi, trebuie să plecăm acum. După ce vom ajunge într-un loc sigur, vom trimite după ei.

— Iacov a dus-o pe Nedra înapoi, la palat.

Abigail își șterse fața.

— Alban are dreptate. Iar piciorul meu...

Leah o apucă și mai strâns.

Încet și cu blândețe, Alban o desprinsese de Abigail.

— Trebuie să plecăm.

— Vom trimite vorbă îndată ce va fi posibil, spuse Leah peste umăr, îndreptându-se spre scară. Promit.

Abigail se așeză pe o treaptă cu fața îngropată în palme, în timp ce lacrimile i se prelingeau printre degete.

— O, Doamne, protejează-i!

Atât reuși să spună în rugăciune.

***

Singurul animal pe care-l putu găsi Ștefan într-un timp atât de scurt fu un măgar pe care-l foloseau pentru a transporta lemne de foc din vale. Abigail își dădu seama după expresia de pe chipul lui Alban că nu așa ceva își dorise. Teama că ar putea fi prinși i se vedea în privire. Din fericire, Leah nu observă acest lucru, căci ea își lua rămas-bun de la femei. În clipa în care se urcă pe spinarea măgarului și privi din nou spre iubitul ei, trăsăturile lui Alban își recăpătaseră fermitatea.

— Trebuie să plecăm.

— Unde veți merge? întrebă Abigail.

— Este mai bine să nu știi. Dacă nu știi, nu poți fi pusă într-o situație periculoasă.

Până și Marta cea stoică părea să se teamă.

— Măgarul ăsta nu vă va duce prea departe.

Alban apucă frânghia animalului și se urni din loc.

— N-avem de ales.

În timp ce ajunseră la poarta dinspre piață, auziră tropăitul cailor pe pavajul uliței. Abigail fu destul de aproape pentru a-l vedea pe Alban ducându-și mâna la brâu, însă fără a avea ce apuca. Se întoarse spre Leah și spuse:

— Pregătește-te să fugi.

— Nu te voi părăsi *niciodată!*

Alban dădu să-i răspundă, însă se întoarse spre călărețul ce-și mâna năprasnic calul pe ulița cea strâmtă.